

VEU EN OFF

LA PELL FREDA

IGNASI RIERA

Potser perquè he estat sempre autor de *minus sellers*, o perquè he viscut el món del llibre des d'angles familiars, molt concrets i sense il·luminacions de festa dels Oscars, m'impressionen molt poc les llistes de *best sellers* de cada Dia del Llibre. I és que els *best sellers* poden ser com els menjars del *fast food*, que no pel fet de ser el menjar més consumit el considero el millor. Per això, quan dimecres m'anaven preguntant quin era el llibre que considerava més important de l'oferta editorial catalana, responia: *La pell freda*, d'Albert

Sánchez Piñol. Cara de quatre o d'interrogant malgirbat per part de l'interlocutor. I fins i tot preguntes franques: "¿Vols dir que no t'equivoques?". Els deia que trobarien la novel·la a Edicions la Campana, que

l'autor havia publicat un assaig sorprenent sobre els dictadors africans, *Pallassos i monstres*, del qual només em sobrava una part del títol perquè m'apassionen els pallassos i els considero l'expressió més pura de les

arts. Deia als que em volien escoltar que *La pell freda* és una d'aquelles novel·les que quedarà, perquè està molt ben escrita, molt ben construïda, amb l'eficàcia de qui despulla la condició humana fins a deixar-la sola, inerte, ben bé en els límits. Per mi, només és comparable amb *L'illa del Dr. Moreau*, de H.G. Wells, i tot llegint-la he sentit la necessitat d'aturar-me perquè hi ha calfreds interiors que t'impedeixen continuar-ne la lectura sense tremolar. Aclariment final: no conec l'autor. Sé, però, que un dia direm: vaig ser coetani seu i escriu en la meva/nostra llengua.